

mitme läest leiba. Sest siis tuli, et Matsi läsi häästi läis ja ilo paremini. Ei ta olnud saa raiusaja. Qui linna läts luga-foormaga, ei lulusanud palju raha, homiku sõi kodu föhu täis, lounaks pani siskuleiba foti, jai sa wahete wahel salste juures, kellele lunde müüs, föhu-täie ja fui möni ford juhtus, et föht hakkas tühjaks jaama, siis arwas: „eks ma wöi faunatada! tiupsiaast ommeti ei saa enam fui suntäie, — parem ootan; tean, et kodu sää saan!” Mats ruttas siis aga foju poole ja seal ema ootas ammu leemega. Oli saa wanal lesel tarf nöö, et nönda tegi: fest, kes kodu saab, mis tarvis lähää, täib teed liireste, ei lähä lõrtjidesse; tuleb tühja föhuga loju, fööb, räägib selge peaga, mis näinud, ja on omastele rõõmus; aga kes kodu ei saa sää, otüb förtist ja nüüd teate ise: toob niisugune loju arvaste täie föhu, ilo täie pea, möllab, sajatab ja teeb omastele tüli ja waewa. — Maesed, noorilud! Iugege seda veel ford!

Mats ei olnud mite ahne ega kopila-kummar-dajo, aga ei ta wisanud raha ära; ostis tarvisi aju, iseäranis muretses ema eest õige lapse wiisil, omale ostis nuge ja muid tööriistu. Üliidet isu peal olid taal ilo terwed ja puhtad, et kül mite ühled ega liig kassid. Kesk teda nägi, pidi tunnustama, et oli wiisakas poiss. Jah oli tööste! Oli truuw töötaja aga töö juures ei unustanud

palvet, pühitses pühapäeva ilusaste, läks siis emaga firitu, pärast lounat luges emale pentülli wana Piibli raamatut seest, mis veel isast oli järeljäänud ja pani siis tähele, mis ema töneses fest mis ta eluaega näinud, head ja turja. Viimales luges ta nödala teenistust, andis ema fäte ja oli rõõmus, fui nägi, et raha oli tasvamas ja Jumala önnistus tunda südames ja firstus. — Rõõmu wahelse tuli ommeti Matsile wahest ka pahandus ja survaastus. Oli turb, fui nägi, et mönes linna mojas hakati teiste läest lunde östma, ja tema tauba nagu peetri alwabs. Oli turb, fui tutwal kohal arwas viimased luad müssidud jaama, aga ööldi: „Lunde meil on, 'p ole tarvis!” See tuli mitu forda fest, et uus föögitiidruk oli wöetud, kes Mats ei tunnud. Aga tema waene rauk ei teadnud, et tüdrufutega wöib seesama lugu olla, nagu särgiga — pead aga jälle wahetama! See oli poissi teadmat ja oli siis juures mures, et pärast luad olmid sandid. Nega mööda sai teenijate asjast selgemat aru ja siis ta 'p hoolinud enam tübrulute tigedusest, waid arwas: „eks naad ole aga inimesed! fui saljad neid angutannud, et leeme tuli-joolsel ehk muidu vaha teinud, — noh siis ise angutawad, kes aga ete tuleb: luga-poissi, loera ehk kassi. Olgu peale!” — Suureks meeles pahandamiseks oli Matsil veel teine asj. Ta tundis kõit puud kula-